

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. София, 02.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 7 състав,
в публично заседание на 02.12.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **5539** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република Б., вр. чл. 145 -178 от Административно – процесуалния кодекс.

Делото е образувано по жалба на А. И. - гражданин на Т., [дата на раждане] , задържан в СДВНЧ с адрес :гр.С., кв. Б., [улица] /номер 5420, стая 307/, чрез упълномощения адвокат Л. Б. срещу Заповед № ЗДС - 289 от 25.04.2013г. на директора на Дирекция на СДВР, с която на основание чл.41, т.2 и чл.42з, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.9 ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата” и му е наложена забрана за влизане в страната за срок от 5 години. Твърди се в жалбата, че оспорената заповед е незаконосъобразна като издадена при неправилно приложение на материалния закон и съществени процесуални нарушения. Жалбоподателят претендира съда да постанови съдебно решение, с което да отмени обжалвания административен акт.

В с.з. жалбоподателя не се явява и не изпраща представител. По делото е депозирана молба от 01.11.2013г. от адв. Б., с окято същата заявява, че вече не е пълномощник на жалбоподателя.

Ответникът по жалбата директор на Дирекция на СДВР не изпраща представител в с.з. и не взема становище.

Софийска градска прокуратура чрез прокурор Никова изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. ГРАД, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна

следното:

С оспорената в настоящето съдебно производство заповед № ЗДС - 289 от 25.04.2013г. на директора на Дирекция на СДВР, жалбоподателят А. И. - гражданин на Т. е наложена принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата” и забрана за влизане в страната за срок от 5 години. Заповедта е мотивирана, че чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешения му срок, след влязло в сила решение по ЗУБ за отказ, прекратяване или отнемане на статут по отношение на когото производството е прекратено, както и че не разполага със средства за издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане, както и с мотивите, изложени в писмо № МГ-1556/25.04.2013г. на Началника на сектор „Миграция” -СДВР. Установява се от цитираното писмо № МГ-1556/25.04.2013г., че по отношение на чуждият гражданин А. И., [дата на раждане] - гражданин на К. Д. има издадена заповед рег.№ 211/25.09.2012г. на Г. - Е. за принудително отвеждане до границата на РБ на основание чл.41, т.1 от ЗЧРБ и със заповед № 212/25.09.2012г. лицето е настанено в СДВНЧ. Чужденецът е освободен на 05.11.2012г. и предаден на Д. -МС, предвид подадена молба за закрила по ЗУБ с лични данни А. И., [дата на раждане] - гражданин на Т.. С решение на Д. рег.№ УП-21/08.02.2013г. е отхвърлена молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на А. И.. Изложено е, че към момента на изготвяне на предложението лицето не е напуснало Република Б. и не разполага със средства за издръжка в страната, както и за обратно връщане.

При така установените факти, Административен съд – София град обосновава следните правни изводи:

Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 09.05.2012г. - в срока по чл.46а, ал.1 ЗЧРБ, от легитимирано по смисъла на чл.147, ал.1 АПК лице и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

В настоящето производство и съгласно чл. 168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт, като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона. Съдът приема, че оспорената заповед № ЗДС - 289 от 25.04.2013г. е издадена от компетентен съобразно чл.44, ал.6 ЗЧРБ административен орган - административният орган, който съгласно чл.44, ал.1 ЗЧРБ е компетентен да издаде заповед за налагане на ПАМ „Принудително отвеждане до границата на Република Б.” и забрана за влизане в страната за срок от пет години (заповед № з-6047/24.04.2013г. на директора на СДВР за възлагане на функции по управление на държавен служител в СДВР).

Следователно обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената от закона форма - чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ, при спазване на действащите материално-правни разпоредби и административно-производствените правила, като същият е мотивиран и е съобразен с целта на закона. Не са налице основания за отмяна по чл. 146, т. 1 - т. 5 от АПК.

В обжалваната заповед се съдържа точно описание на фактите от значение за случая, изложени са мотиви и правно основание за налагане на принудителната

административна мярка. Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за неизясняване на фактите по случая при издаване на заповедта. Административният орган изрично е посочил, че лицето не е напуснал страната след влизане в сила на решение по ЗУБ и е съобразил данните, съдържащи се в предложението рег. № МГ 1556/25.04.2013г. на сектор „Миграция” при СДВР.

Същевременно в настоящото съдебно производство не са представени от жалбоподателя каквито и да е доказателства, които да опровергават посочените в административния акт факти и обстоятелства, вкл. и на твърдението изложено в жалбата за подадена жалба срещу решение рег.№ УП- 21/08.02.2013г. на Д.- МС .

След направена служебна проверка в сайта на АССГ и на ВАС, компетентни да разглеждат жалбите по ЗУБ не се установи да е налице производство по обжалване на това решение рег.№ УП- 21/08.02.2013г. на Д.- МС .

Съгласно чл. 41, т. 2 ЗЧРБ принудително отвеждане до границата на Република Б. се налага при следните алтернативно предвидени хипотези: когато чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл. 39б. Видно от доказателствата по делото, чужденецът не е напуснал страната след влизане в сила на решението по ЗУБ, с което е отказано предоставянето на статут на чужденец. Поради това, следва да се приеме, че към момента на издаване на оспорваната заповед са били налице материално-правните предпоставки за налагане на административната мярка - чужденецът не е напуснал страната до изтичане на разрешението му срок, което обстоятелство не се оспорва и от жалбоподателя.

За прецизност на изложението следва да бъде отбелязано още следното:

При налагането на принудителни административни мерки по чл. 41 от ЗЧРБ административният орган е задължен при доказано наличие на фактическите обстоятелства по предвидените в текста хипотези да наложи тези мерки. Сам законодателят е вманил в задължение на административния орган, когато установи наличието на даден факт от действителността и го подведе към съответната хипотеза на отделните случаи в чл. 41, да постанови принудително отвеждане на чужденеца до границата на РБ. Ето защо в случая решението, взето в изпълнение на дискреционната му власт, е законосъобразно. Достатъчно е в заповедта, с която се налага принудителната административна мярка, да има отразени правно релевантните факти, които сочат на една от хипотезите, задължаващи административният орган да вземе това решение. Преценката за законосъобразност в случая на така издадената заповед е наличието на правно релевантния факт, настъпил в действителността, и съответната хипотеза, съответстваща на някой от текстовете на чл. 40 от ЗЧРБ. В тази връзка съдът преценява като неоснователни и всички доводи в жалбата, вкл. и тези по отношение на обжалване на решение рег.№ УП- 21/08.02.2013г. на Д.- МС, като за последното обстоятелство жалбоподателят сам в жалбата си заявява, че не може да представи доказателства.

Неоснователна е жалбата по отношение на оспорваната заповед и в частта що се касае за наложената със същата „забрана за влизане в страната за срок от 5 години”. По делото няма спор между страните, че за жалбоподателя са налице условията по чл. 10, ал. 1, т. 9 ЗЧРБ. Последното съставлява основание за налагане на ПАМ "забрана за влизане в Р Б.", съгласно чл. 42з, ал. 1, ал. 3 и ал.4 от ЗЧРБ. Според посочената разпоредба, при наличие на някое от основанията по чл. 10 ЗЧРБ, на чужденец се налага ПАМ "забрана за влизане в страната". При постановяване на оспорваната заповед са преценени всички правнозначими доводи на жалбоподателя, които обаче не налагат

отмяна на оспорения акт в неговата цялост, както обосновано е приел и решаващият състав. Наведените в жалбата твърдения също не обуславят извод за неправилност на оспорвания административен акт.

С оглед събраните по делото доказателства, несъмнен е извода, че към момента на издаване на заповедта са били налице визираните в разпоредбата на чл. 42з, ал. 1 вр. чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, които са предпоставки за налагане на ПАМ "забрана за влизане в страната". Административният орган в настоящия случай действа при условията на обвързана компетентност, с оглед на което е задължен при наличието на хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ /което обстоятелство е безспорно установено по делото/, както и при наличие на предпоставките на чл. 42, ал. 2 от Закона /също безспорно установено/ да наложи ПАМ "забрана за влизане в страната". В случая са налице както условията на чл. 42, ал. 2, така и тези, визирани в разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 9 от закона. В конкретния случай, административният орган няма право на преценка нито относно необходимостта от налагане на принудителна административна мярка, нито относно вида ѝ. Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им са императивни и като такива - задължителни за органа. За прилагането им е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт - в случая - обстоятелството, че чужденецът е влязъл и пребивава в страната с неистински или с преправен документ за задгранично пътуване. В рамките на съдебното обжалване на жалбоподателя е предоставена възможност да се брани срещу установените в административното производство факти, но от негова страна не са ангажирани доказателства.

При така установеното от фактическа и правна страна се налага изводът, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на правомощията му и в предвидената от закона форма. Спазени са процесуалноправните и материалноправни разпоредби по издаването на заповедта и същата са съобразени с целта на закона. По изложените съображения жалбата на А. И. - гражданин на Т. срещу Заповед № ЗДС - 289 от 25.04.2013г. на директора на Дирекция на СДВР, следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Предвид обстоятелството, че по делото не е внесена държавна такса и с оглед изхода на спора, жалбоподателят следва да бъде осъден на заплати по сметка на АССГ д.т. в размер на 10 лв.

Воден от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 4 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 7–ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. И. - гражданин на Т., [дата на раждане] , задържан в СДВНЧ с адрес :гр.С., кв. Б., [улица] /номер 5420, стая 307/ срещу Заповед № ЗДС - 289 от 25.04.2013г. на директора на Дирекция на СДВР, с която на основание чл.41, т.2 и чл.42з, ал.1 и ал.4, вр. чл.10, ал.1, т.9 ЗЧРБ му е наложена принудителна административна мярка „Принудително отвеждане до границата” и му е наложена „забрана за влизане в страната за срок от 5 години”.

ОСЪЖДА А. И. - гражданин на Т., [дата на раждане] , задържан в СДВНЧ с адрес :гр.С., кв. Б., [улица] /номер 5420, стая 307/ да заплати по сметка на АССГ държавна такса в размер на 10 лв.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от получаване на съобщенията до страните, че е постановено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: